

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka, a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Naryner Construction, s.r.o.**
sídlem Vidče 168
zastoupen UNTAX s.r.o., daňovým poradcem
sídlem U Továren 256/14, Praha

proti
žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2021, č.j. 24555/21/5300-22444-712153,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2021, č.j. 24555/21/5300-22444-712153, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 25.2.2020, č.j. 312101/20/3307-50523-803426, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se požadavku na vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 275 699 Kč nevyhovuje.

I. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce namítá, že jak rozhodnutí správce daně, tak žalovaného jsou nezákonná, neboť se opírají o nesprávný výklad účinků usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 11.12.2019, č.j. 62 Af 88/2019-119. Přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), nepůsobí od právní moci usnesení, kterým soud žalobě proti rozhodnutí přiznává odkladný účinek (ex nunc), ale zpětně (ex tunc) tak, že se na napadené rozhodnutí hledí, jako by nebylo vydáno.
3. Žalobce zpochybňuje výklad žalovaného ve vztahu k účinkům usnesení o odkladném účinku žalobě, který vychází z komentáře k § 73 odst. 2 s.ř.s. (Z. Kühn/ T. Kocourek/ P. Mikeš/ O. Kadlec/ K. Černín/ F. Dienstbier/ K. Beran, Soudní řád správní, komentář, Wolters Kluwer, Praha 2019), a který mj. odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2008, č.j. 2 As 60/2008-103, podle něhož usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě nemá účinky ex tunc. Tento závěr žalovaný vzápětí popírá, když uznává, že judikatura Nejvyššího správního soudu (konkrétně žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.3.2019, č.j. 8 Afs 4/2018-37) účinky ex tunc přiznání odkladného účinku žalobě v zásadě připouští.
4. Žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval tím, zda v posuzovaném případě existují okolnosti zvláštního zřetele hodné; žalovaný konstatuje, že usnesení zdejšího soudu ze dne 11.12.2019, č.j. 62 Af 88/2019-119, jímž zdejší soud přiznal odkladný účinek žalobě, má účinky ex nunc; zdejší soud se však odůvodnění tohoto usnesení ke konkrétním účinkům nevyjádřil. Žalovaný podle žalobce vychází z mylného předpokladu, že účinky odkladného účinku žalobě, které působí zpětně, musí být soudem řádně zdůvodněny, v opačném případě odkladný účinek zpětně nepůsobí. Žalobce v neposlední řadě poukazuje na odůvodnění citovaného usnesení o přiznání odkladného účinku, z něhož plyne, že platba může nepochybně způsobit újmu; neprodleným nezaplacením nehrozí jiným osobám žádná konkrétní újma, ani veřejné rozpočty o tuto částku ve výsledku nepřijdou (k tomu zdejší soud nevedou žádné indicie). Žalobce tak dovozuje, že v jeho případě mělo mít toto usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě zpětné účinky.
5. Žalobce ve své argumentaci dále odkazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 30.9.2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, z něhož dovozuje, že odkladné účinky žalobě ve správním soudnictví musí být přiznány ex tunc vždy. Žalobce také odkazuje na komentář k § 73 s.ř.s. (L. Jemelka/ M. Podhrázký/ P. Vetešník/ J. Zavřelová/ D. Bohadlo/ P. Šuránek, Soudní řád správní, komentář, C.H. Beck, Praha 2013), podle něhož účinky usnesení o přiznání odkladného

účinku žalobě působí ex tunc, neboť do budoucna jde spíše o restitutio integrum. Žalobce dále uvádí, že nemůže obdržet Potvrzení o bezdlužnosti vůči orgánům Finanční správy vydávané na základě § 151 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), a je mu tak znemožněno ucházet se o veřejné zakázky; zároveň nemá reálnou možnost získat běžný komerční úvěr na financování své provozní činnosti. Odkladný účinek žaloby se tak podle žalobce míjí s jeho smyslem.

6. Ze shora uvedených důvodů (rozvedených v replice k vyjádření žalovaného) žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního postoje žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odůvodněné. Žalovaný uvádí, že pokud byly nadměrné odpočty DPH za zdaňovací období srpen až říjen 2019 použity v souladu s § 154 odst. 2 daňového řádu coby přeplatek na úhradu nedoplatků v mezidobí mezi právní mocí žalobou napadeného rozhodnutí a právní mocí, resp. vykonatelností usnesení, nemůže odkladný účinek dle § 73 s.ř.s. tento stav jakkoli ovlivnit, neboť působí pro futuro a nikoliv zpětně, tj. neovlivňuje, co již podle vykonatelného správního rozhodnutí v mezidobí nastalo; převod přeplatku na předmětné nedoplatky tak zůstává zachován.
8. Žalovaný zároveň navrhl přerušení řízení do doby, než bude rozhodnuto o kasační stížnosti ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 352/2021, podané proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 4.11.2021, č.j. 62 Af 88/2019-206.
9. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Pokud žalovaný navrhoval přerušení řízení o žalobě v nyní posuzované věci do doby, než bude rozhodnuto o kasační stížnosti ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 352/2021, tak jednak zdejší soud nepovažoval za důvodné ani účelné řízení přerušit, a nadto je mu z úřední činnosti známo, že řízení o kasační stížnosti bylo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7.1.2022, č.j. 8 Afs 352/2021-27, zastaveno; návrh žalovaného tak postrádá opodstatnění.

13. Pokud jde o podstatu věci, tak z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že žalobce v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Af 88/2019 brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.9.2019, č.j. 37881/19/5300-21444-712153, kterým byla zamítnuta odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj, kterým byla žalobci vyměřena DPH za zdaňovací období květen 2016 a doměřena DPH za zdaňovací období srpen až říjen 2014, prosinec 2014, březen 2015, duben 2015, červen 2015 až srpen 2015, listopad a prosinec 2015 a leden až duben 2016 a červen 2016; není sporu o tom, že rozhodnutí žalovaného ze dne 13.9.2019, č.j. 37881/19/5300-21444-712153, nabylo právní moci dne 16.9.2019. Správce daně následně převedl přeplatek na osobním daňovém účtu žalobce na úhradu daňového nedoplatku. Konkrétní nedoplatky, které byly žalobci doměřeny a vyměřeny na základě výše citovaného rozhodnutí žalovaného (ve věci sp. zn. 62 Af 88/2019), tak byly uhrazeny z přeplatku žalobce na jiném daňovém účtu ve smyslu § 154 odst. 2 daňového řádu, který umožňuje správci daně převést přeplatek (částku, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu) na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4 citovaného ustanovení.
14. V návaznosti na usnesení zdejšího soudu ze dne 11.12.2019, č.j. 62 Af 88/2019-119, kterým byl přiznán odkladný účinek žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.9.2019, č.j. 37881/19/5300-21444-712153, žalobce podal správci daně dne 13.12.2019 žádost o vrácení přeplatku, již se domáhal vrácení zadržovaných nadměrných odpočtů; správce daně tomuto požadavku nevyhověl.
15. Spor je v této věci pouze o právní otázku výkladu účinků usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 s.ř.s.; konkrétně zda usnesení, jímž správní soud přiznává žalobě odkladný účinek, odkládá účinky pravomocného napadeného rozhodnutí od právní moci tohoto usnesení do budoucna (ex tunc), nebo se jím účinky napadeného rozhodnutí pozastavují zpětně (ex nunc) a na napadené rozhodnutí se tak hledí, jako by nebylo vydáno.
16. Podle § 73 odst. 1 s.ř.s. podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak.
17. Podle § 73 odst. 2 s.ř.s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
18. Podle § 73 odst. 3 s.ř.s. přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
19. Pokud jde o charakter a účinky odkladného účinku, tak ty popisuje Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 11.5.2021, č.j. 8 Azs 37/2021-81, následovně „*Pokud však jde o právní důsledky přiznání odkladného účinku žaloby podle § 73 s. ř. s., Nejvyšší správní soud konzistentně judikuje, že jeho přiznáním je „zmražen“ stav věci v době „před“ žalovaným správním rozhodnutím (viz rozsudek ze dne 16. 3. 2006, čj. 2 Afs 77/2005-108, dále rozvíjený v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS). V zásadě tak přiznání odkladného účinku znamená sistaci právní moci a vykonatelnosti, ale*

může znamenat i širší důsledky, například „zmražení“ dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Užití slova „účinky“ v s. ř. s. je vedeno záměrem, aby byly dopady rozhodnutí pokryty co nejlépeji (viz Kühn, Z, Kocourek, T, a kol. *Soudní řád správní*. Komentář. Wolters Kluwer, 2019, s. 580). „Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.5.2015, č.j. 5 Afs 29/2015-68, rovněž platí, že „Přiznání odkladného účinku je tedy procesní institut, který **pouze dočasně odkládá** (a chrání před) účinky napadeného správního rozhodnutí a způsobuje, že po dobu přiznání odkladného účinku nedochází ke změně právních poměrů účastníků řízení. Přiznání odkladného účinku pozastavuje ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.). To však nic nemění na tom, že **takovéto správní rozhodnutí stále existuje**, je účinné a v souladu s principem presumpce správnosti správních aktů ...“ (zvýrazněno zdejším soudem).

20. V komentáři k § 73 s.ř.s. se k výkladu účinků odkladnému účinku žaloby mj. uvádí: „Podstatou přiznání odkladného účinku žalobě je vytvořit právní (a v návaznosti na to též faktický) stav, který by existoval, pokud by napadené správní rozhodnutí žádné účinky nevyvolalo. V případě, že se právní účinky správního rozhodnutí doposud nijak neprojevíly (adresát správního rozhodnutí dosud nezapočal s využíváním přiznaného práva nebo s plněním uložené povinnosti), má přiznání odkladného účinku žalobě ten následek, že po dobu trvání odkladného účinku není možné toto rozhodnutí realizovat. Pokud se právní účinky správního rozhodnutí již projevíly, vytvoří usnesení o přiznání odkladného účinku fikci, jako by právní účinky ještě nenastaly (viz též bod 7 výše). Tato fikce nicméně směřuje z hlediska časového do budoucna, nepůsobí zpětně (tj. neovlivňuje, co již podle vykonatelného správního rozhodnutí v mezidobí nastalo, nijak tento stav ve vztahu k uplynulému období zpětně nemění). V případě neodlišení problematiky časového působení přiznaného odkladného účinku od jeho právních následků (dopadů) se lze v judikatuře setkat s nesprávným (ostatně i právně nepodloženým) závěrem, že usnesení o přiznání odkladného účinku působí ex tunc (usnesení NSS 10 As 188/2014-45, bod 8, a 9 As 268/2014-48, bod 12).“ (viz KÜHN, Zdeněk, Tomáš KOCOUREK, Petr MIKEŠ, Ondřej KADLEC, Karel ČERNÍN, Filip DIENSTBIER a Karel BERAN. *Soudní řád správní*. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019). S tímto právním názorem se ztotožňuje i zdejší soud.
21. Je třeba poznamenat, že okruh působnosti správních soudů zahrnuje početnou oblast právních předpisů a z nich také plynoucích různorodých práv a povinností, které jsou rozhodnutím adresovány fyzickým a právnickým osobám. S přihlédnutím ke shora uvedenému výkladu a různorodosti konkrétních práv a povinností, usnesení o přiznání odkladného účinku může mít odlišné důsledky a vždy je třeba zkoumat konkrétní následky rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.3.2019, č.j. 8 Afs 4/2018-37, a ze dne 7.3.2018, č.j. 1 Azs 52/2018-33). „Mohou totiž nastat situace, při kterých žalobce (stěžovatel) čelí jiným nepříznivým důsledkům, než kterým lze zamezit přiznáním odkladného účinku, nebo situace, kdy podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou dány, ale zároveň je dán důvod pro to, aby soud zatímne upravil poměry účastníků řízení a zmírnil důsledky napadeného rozhodnutí (viz bod 46 a 47 usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 Azs 339/2019).“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2022, č.j. 8 Afs 92/2022-141). Proto ani náleží Ústavního soudu ze dne 30.9.2008, sp. zn. II. ÚS

1260/07, na který odkazuje žalobce v podané žalobě, není v rozporu se shora uvedeným výkladem. Ústavní soud v bodě 23 tohoto nálezu konstatuje: „*Účelem institutu odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí je, jak vyplývá i ze shora citovaného ustanovení § 73 odst. 2, minimalizace škodlivých následků, tj. zásahů do subjektivních práv osob v důsledku vydaného správního rozhodnutí. Tento účel může být naplněn toliko v případě, že rozhodnutí o odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí, a zejména rozhodnutí přijatého v oblasti správního trestání, je nadáno schopností působit s účinky ex tunc. Odklad vykonatelnosti napadeného individuálního správního aktu lze tak spíše označit za jeho sistaci. Akt tak z formálního hlediska sice zůstává pravomocným, avšak uložené právní povinnosti nelze vynucovat, odejmutá oprávnění zůstávají prozatím zachována. Takto, tj. s účinky ex tunc, vykládá institut odložení vykonatelnosti správních rozhodnutí i Ústavní soud (viz nálezy sp. zn. II. ÚS 53/06, N 159/42 SbNU str. 305). Zdůrazňování formálního zachování právní moci sistovaného rozhodnutí je výrazem přepjatého formalismu, který pomíjí svrchu uvedený účel, který sleduje institut odložení vykonatelnosti zejména v oblasti správního trestání.*“. V tomto nálezu Ústavní soud účinky usnesení přiznání odkladného účinku žalobě vztáhl na oblast správního trestání, konkrétně šlo o výkon zákazu řízení; v nyní posuzované věci jde o platební povinnost, kdy byl žalobce povinen zaplatit DPH za výše uvedená zdaňovací období.

22. Z citované právní úpravy institutu odkladného účinku tedy lze dovodit, že účinky napadeného rozhodnutí (a předcházejícího prvostupňového rozhodnutí) se **pozastavují** přiznáním odkladného účinku, tj. **okamžikem právní moci a vykonatelnosti usnesení** o přiznání odkladného účinku žalobě; tyto právní účinky napadeného rozhodnutí usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě odkládá až **do doby právní moci rozsudku ve věci samé** (srov. § 73 odst. 3 s.ř.s.); z toho plyne smysl odkladného účinku, kterým je „zmrazení stavu“ po dobu řízení o žalobě (viz rovněž usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2015, č.j. 2 Afs 193/2015-62), hrozila-li by žalobci v důsledku splnění (tu platební povinnosti) újma ve smyslu § 73 odst. 2 s.ř.s. Došlo-li tedy již kupř. k výkonu napadeného rozhodnutí, a není-li již „co odkládat“, přiznání odkladného účinku ztrácí opodstatnění.
23. Pokud se do doby rozhodnutí o odkladném účinku doposud nijak neprojeví účinky napadeného rozhodnutí (a to účinky bezprostředně z napadeného rozhodnutí plynoucí), přičemž soudu bude osvědčeno a žalovaným nebude zpochybněno, že okamžité zaplacení s ohledem na majetkové poměry daňového subjektu představuje újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s.ř.s., pak se účinky spočívající v okamžité platební povinnosti po přiznání odkladného účinku neprojeví, a to až do doby, než bude o žalobě proti napadenému rozhodnutí pravomocně rozhodnuto, jinými slovy ve vztahu k posuzované věci žalobce nebyl povinen DPH zaplatit a jeho poměry byly po dobu řízení o žalobě v tomto směru prozatím zachovány. Přiznání odkladného účinku přitom zpětně neovlivňuje, co nastalo ještě před vydáním usnesení, kterým je žalobě přiznán odkladný účinek, a nemění již nastalý stav ovlivněný napadeným rozhodnutím. Usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě tak není s to změnit to, co v mezidobí již nastalo. Je třeba rovněž zdůraznit, že jsou to účastníci řízení, kteří nesou břemeno tvrzení a kteří jsou povinni svá tvrzení pro účely rozhodnutí o odkladném účinku žaloby osvědčit či tvrzení protistrany vyvrátit; pro účely posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku jsou to tedy účastníci řízení, kteří vymezí skutkový stav, z něhož bude soud při posuzování a kvalifikaci újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s.ř.s. vycházet (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2015, č.j. 2 Afs 193/2015-62). Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že v řízení ve věci sp. zn. 62 Af 88/2019-119,

pokud jde o fázi rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku, účastníci řízení žádné tvrzení, tím spíše doklad o tom, že by předmětná DPH byla již uhrazena, zdejšímu soudu nepředestřeli.

24. Pro nyní posuzovanou věc je klíčové, zda v okamžiku právní moci usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 11.12.2019, č.j. 62 Af 88/2019-119 (z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že citované usnesení nabylo právní moci dne 12.12.2019) byl již přeplatek na osobním daňovém účtu žalobce převeden na nedoplatek žalobce na DPH (za zdaňovací období dle rozhodnutí žalovaného ze dne 13.9.2019, č.j. 37881/19/5300-21444-712153); tak tomu v nyní posuzované věci bylo a ostatně o tom mezi účastníky ani v řízení před správními orgány nebylo sporu.
25. Zároveň ze správního spisu plyne, že k datu podání žádosti byl u žalobce evidován přeplatek ve výši 291 248 Kč, který byl následně ve výši 61 600 Kč převeden na úhradu nedoplatku na dani z příjmů právnických osob a zbývající část evidovaného přeplatku byla žalobci vrácena dne 15.1.2020; o tomto vrácení byl žalobce vyrozuměn dne 10.1.2020. Žalobcem požadovaná částka tak s ohledem na uvedené nebyla k datu právní moci usnesení o odkladném účinku žalobě vratitelným přeplatkem ve smyslu § 154 odst. 2 daňového řádu.
26. Odkazuje-li žalobce na komentář k soudnímu řádu správnímu (L. Jemelka, M. Podhrázký, P. Vetešník, J. Zavřelová, D. Bohadlo, P. Šuránek.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013), kde se mj. uvádí: „*Účinky přiznání odkladného účinku žalobě, i přes terminologicky zdařilejší úpravu, než byla ta předchozí, vyvolávají stále řadu otázek (Mazanec, s. 100 až 102). Například zda úprava odkladného účinku je skutečně odkladným účinkem, a ne spíše restitucí in integrum (zejména v některých případech). Mazanec v té souvislosti upozorňuje na fakt, že odkladný účinek, je-li spojen s řádným opravným prostředkem proti nepravomocnému rozhodnutí, skutečně znamená, že účinky takového rozhodnutí nenastanou. Je-li ale spojen s žalobou proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu (podanou třeba až po dvou měsících) a je-li o něm rozhodnuto až po dalších 30 dnech, takové odkládací účinky v pravém slova smyslu logicky nemá, neboť v mnoha případech již dané účinky nastaly. S tím podle Mazance souvisí i otázka, zda se odkladný účinek přiznává ex tunc (zpět k okamžiku právní moci napadeného rozhodnutí) nebo ex nunc (k rozhodnutí soudu o žalobě). Domníváme se, že prvý závěr je s ohledem na smysl tohoto institutu správnější, neboť v druhém případě by o odkladný účinek již skutečně vůbec nešlo...*“, pak tento závěr není dle názoru zdejšího soudu s ohledem na platnou právní úpravu použitelný tak, jak dovozuje žalobce; argumentuje-li žalobce tak, že usnesení, jímž zdejší soud přiznal odkladný účinek žalobě, mělo pozastavit převedení přeplatku, respektive vrátit přeplatek na předchozí osobní daňový účet subjektu, pak se tato argumentace žalobce míjí se smyslem i právní úpravou institutu odkladného účinku žalobě, jak bylo výše rozebráno.
27. Zdejší soud dodává, že konkrétní účinky usnesení, jímž soud přiznává odkladný účinek žalobě, jsou primárně ovlivněny charakterem povinnosti uložené v konkrétním rozhodnutí napadeným žalobou; soud může pouze rozhodnout, zda účinky napadeného rozhodnutí pozastaví (shledá-li relevantní důvody pro přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 s.r.s.) a pak žalobě usnesením přizná odkladný účinek. V takovém případě se ke konkrétním účinkům a újmě v jejich důsledku hrozící vyjádří v rámci odůvodnění usnesení o přiznání odkladného účinku; nemůže ovšem autoritativně určovat, jaký bude dopad vydaného usnesení do navazujících kroků orgánů finanční správy, pokud jde kupř. o

používání přeplatků na osobních daňových účtech daňových subjektů, zřízení zástavního práva apod. (takový požadavek odpovídá spíše institutu předběžného opatření).

28. Na shora uvedeném závěru nic nemění ani odkaz žalobce na nemožnost získat potvrzení o bezdlužnosti a znemožnění získání úvěru, byť jde o skutečnosti, které se nepříznivě promítají do sféry žalobce; tyto skutečnosti totiž nejsou hlediskem, které by mohly zdejší soud vést k jinému posouzení sporné právní otázky.
29. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

30. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu

